

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceanong Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Dalawampu't Walo

Jeff Pippenger
2026-01-14

Bilang Dalawampu't Walo

Tinutukoy natin ang labindalawang Mesyanikong katuparan sa aklat ni Mateo, at iniaayon ang mga ito sa mga panandang-daan ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Natukoy na natin ang kapanganakan ni Cristo bilang ang panandang-daan ng panahon ng wakas, na nagpapasimula sa bawat kilusang repormatibo. Ang kapanganakan ni Cristo ay tumutugma sa taóng 1989, ang panahon ng wakas para sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang panandang-daang iyon ay laging sinusundan ng isang panandang-daan kung saan inilalagay ang mensahe sa publikong larangan, upang pagkatapos nito ay mapanagot ang madla.

Ang ikalawang Mesyanikong katuparan ay ang pagtuturo ni Cristo sa pamamagitan ng mga talinghaga, na nagtatakda ng metodolohiyang ginagamit upang iharap ang mensaheng ginawang pormal pagkaraan ng panahon ng wakas, kapag ang paglago ng kaalaman ay humahantong sa isang mensahe para sa natatanging salinlahing iyon. Ito ay noong 1831 para sa mga Milerita, at noong 1996 para sa kilusan ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Matapos maihayag sa publiko ang mensahe, saka ito binibigyang-kapangyarihan ng isang katuparan ng hula na nagmamarka sa pasimula ng proseso ng pagsubok. Ang pagbibigay-kapangyarihang iyon ay noong Agosto 11, 1840 para sa mga Milerita, at 9/11 para sa isang daan at apatnapu't apat na libo.

Ang Ikatlong Mesyanikong Palatandaan ay ang mga Mensahero ng 9/11.

At siya'y dumating at tumahan sa isang bayang tinatawag na Nazaret: upang matupad ang sinalita sa pamamagitan ng mga propeta, Siya'y tatawaging Nazareno. Mateo 2:23.

Prediksiyon

At lalabas ang isang supling mula sa tuod ni Jesse, at isang Sanga ay tutubo mula sa kaniyang mga ugat. Isaias 11:1, Mga Hukom 13.

Ang salitang-ugat ng salitang Hebreo na isinasalin bilang 'Sanga' ay Netzer, na siya ring salitang-ugat ng Nazaret. Ang Sanga ay nagbubuhay sa mga dukhang pook sa Nazaret.

Ang Panginoon ay tatawag ng mga kabataang lalaki mula sa mga abang kalagayan sa buhay tungo sa Kaniyang paglilingkod, gaya ng ginawa Niya noong Siya'y personal na namuhay dito sa lupa. Nilampasan Niya ang mga marurunong na rabi, upang piliin, bilang Kaniyang mga unang alagad, ang mga mapagpakumbabang mangingisdang walang pinag-aralan. Mayroon Siyang mga manggagawa na Kaniyang tatawagin mula sa kahirapan at kawalang-kilala. Abala sa pangkaraniwang mga tungkulin ng buhay, at nakadamit ng magagaspang na kasuotan,

tinitingnan sila ng mga tao na walang gaanong halaga. Ngunit sila'y magiging mahahalagang hiyas, upang maging nang maliwanag para sa Panginoon. "Sila'y magiging Akin, wika ng Panginoon ng mga hukbo, sa araw na buuin Ko ang Aking mga hiyas." *Review and Herald*, Mayo 5, 1903.

Ang awtoridad ng Espiritu Santo, ang awtoridad ni Sister White, at ang inspiradong pagsang-ayon kina Jones at Waggoner ay itinakwil noong 1888, tulad ng ginawa ni Korah sa awtoridad ni Moises.

Sa gayo'y ipahahayag ang mensahe ng ikatlong anghel. Pagdating ng panahon upang ito'y ibigay na may pinakadakilang kapangyarihan, kikilos ang Panginoon sa pamamagitan ng mga mapagpakumbabang kasangkapan, inaakay ang mga isipan ng mga naglalaan ng kanilang sarili sa Kanyang paglilingkod. Ang mga manggagawa ay higit na gagawing karapat-dapat ng pagpapahid ng Kanyang Espiritu kaysa ng pagsasanay sa mga institusyong pang-akademya. Ang mga lalaking may pananampalataya at pananalangin ay madadamang pinipilit na humayo na may banal na sigasig, ipinahahayag ang mga salitang ibinibigay sa kanila ng Diyos. Ilalantad ang mga kasalanan ng Babilonia. Ang kakila-kilabot na mga bunga ng pagpapatupad, sa pamamagitan ng awtoridad sibil, ng mga pagtalima ng iglesia; ang pagsalakay ng espiritismo; ang palihim ngunit mabilis na pagsulong ng kapangyarihan ng papa—ang lahat ay masisiwalat. Sa pamamagitan ng mga taimtim na babalang ito ay magigising ang bayan. Sampu-sampung libo ang makikinig, na kailanma'y hindi pa nakarinig ng ganitong mga salita. Sa pagkamangha ay kanilang maririnig ang patotoo na ang Babilonia ay ang iglesia, na bumagsak dahil sa kanyang mga kamalian at mga kasalanan, dahil sa kanyang pagtanggap sa katotohanang ipinadala sa kanya mula sa langit. Habang lumalapit ang mga tao sa kanilang mga dating tagapagturo dala ang sabik na tanong, Totoo kaya ang mga bagay na ito? ang mga ministro ay naghaharap ng mga alamat, at nanganghula ng mga bagay na kaaya-aya, upang pahupain ang kanilang mga takot at patahimikin ang nagising na budhi. Ngunit yamang marami ang tumatangging masiyahan sa payak na awtoridad ng mga tao at humihingi ng tuwirang "Ganito ang sabi ng Panginoon," ang tanyag na ministryo, gaya ng mga Fariseo noong una, na napupuno ng galit kapag kinukuwestiyon ang kanilang kapangyarihan, ay ipahahayag ang mensahe bilang mula kay Satanas at uudyukan ang mga karamihang maibigin sa kasalanan na alimurain at usigin ang mga nagpapahayag nito. Ang *Dakilang Tunggalian*, 606.

Ang mga labi na pautal-utal mula sa mga pook maralita ng Nazaret ay dumating sa "pagtatalo" ng Isaias dalawampu't pito.

Sa takdang sukat, kapag ito'y sumibol, makikipagtalo ka rito: pinipigil niya ang kaniyang mabagsik na hangin sa araw ng silanganing hangin. Isaias 27:8.

Ang "silangang hangin" ng Islam, na kinakatawan bilang "ang ikatlong kaabahan," at gayon din ang "pagpapagalit ng mga bansa," ay pinakawalan at pagdaka'y pinigil noong 9/11.

Sa panahong iyon, samantalang ang gawain ng pagliligtas ay nagwawakas, darating ang kapighatian sa lupa, at magagalit ang mga bansa, gayunman ay mapipigilan upang huwag mahadlangan ang gawain ng ikatlong anghel. Sa panahong iyon darating ang "huling ulan," o

ang pagpapasariwa mula sa harapan ng Panginoon, upang magbigay ng kapangyarihan sa malakas na tinig ng ikatlong anghel, at ihanda ang mga banal upang makatindig sa kapanahunan na ang pitong huling salot ay ibubuhos. *Early Writings*, 85.

Pagkatapos, sina Moises, Ellen White, A. T. Jones, at E. J. Waggoner ay tumindig noong 9/11 bilang mga bantay sa ikalawang kabanata ng Habakuk, na nagtanong kung ano ang kanilang sasabihin sa panahon ng “pagtatalo” ni Isaias, na nagsisimula sa pagdating ng hanging silanganan. Sinasabi ni Isaias na ang “pagtatalo” ang nagpapadalisay sa bayan ng Diyos mula sa mga kasalanan.

Sa sukat, kapag ito’y sumibol, makikipagtalo ka rito; pinipigil niya ang kaniyang mabagsik na hangin sa araw ng hanging silangan. Sa ganito nga malilinis ang kalikuan ni Jacob; at ito ang buong bunga upang alisin ang kaniyang kasalanan; kapag ginawa niyang parang mga batong-apog na pinagbayo hanggang magkahiwa-hiwalay ang lahat ng mga bato ng dambana, ang mga gubat at ang mga larawan ay hindi na magsisitindig. Isaias 27:8, 9.

Ang “pagtatalo” tungkol sa huling ulan na sinukat noong 9/11, noong pinakawalan at saka pinigil ang Islam, ay kung paano pinapawi ang mga kasamaan ni Jacob, kaya’t si Jacob ay nagiging Israel. Ang biblikal na paglipat ni Jacob, isang lalaking kinatawan ng tipan, tungo sa Israel, ay tumutukoy sa 1856, nang ang kilusang Millerita ng Filadelfia ay naging kilusang Millerita ng Laodicea, na makalipas ang pitong taon ay magiging Laodiceang iglesia ng Seventh-day Adventist. Ang paglipat na iyon sa kasaysayan ng mga Millerita ay nagtutukoy ng isang palatandaan sa landas sa kasaysayan ng isang daan at apatnapu’t apat na libo, kung kailan ang kilusang Laodicea ng isang daan at apatnapu’t apat na libo ay nagiging kilusang Filadelfia ng isang daan at apatnapu’t apat na libo. Ang puntong iyon ng paglipat ay yaong sandali kung kailan si Jacob, na ang kahulugan ay “mang-aagaw,” ay nagiging Israel, na ang kahulugan ay “ang nagtatagumpay.”

Ang "pagtatalo" ang nagpapadalisay ng mga kasamaan ni Jacob at siya’y nagiging Israel, ang mananagumpay. Yaong kinakatawan bilang Israel ay dumaraig sa pamamagitan ng dugo ng Salita at ng salita ng kanilang patotoo.

At kanilang dinaig siya sa pamamagitan ng dugo ng Kordero, at sa pamamagitan ng salita ng kanilang patotoo; at hindi nila inibig ang kanilang mga buhay hanggang sa kamatayan. *Apocalipsis* 12:11.

Ang "salita ng kanilang patotoo" ay ang mensaheng hiniling ng bantay ni Habakuk na maunawaan. Ito ay kumakatawan sa kanilang pagpapabanal at sa dugo ng Kordero, ang kanilang pag-aaring-matuwid.

Ako’y tatayo sa aking bantayan, at magpapakatatag sa moog; magmamatiyag ako upang makita kung ano ang sasalitain niya sa akin, at kung ano ang aking isasagot kapag ako’y sinaway. Habakuk 2:1.

Ang salitang “reproved” ay nangangahulugang “nakipagtalo,” at kumakatawan sa “pakikipagtalo” ni Isaias na nag-aalis ng mga kasalanan ni Jacob. Ang bantay sa Habakuk ay nagnanais malaman kung ano ang dapat maging kaniyang patotoo, at ipinaalam sa kaniya na ang mga tapyas ni

Habakuk ay ang mensaheng magpapahintulot sa mga nagnanais bumasa na makatakbo sa mga Kasulatan at matagpuan ang mensahe ng pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya. Ang Habakuk kabanata dalawa ay malinaw na kinikilala ang bantay, sa dulo ng unang apat na talata, bilang kabilang sa hanay ng mga inaaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya.

Narito, ang kaluluwa niyang palalo ay hindi matuwid sa kaniya; ngunit ang matuwid ay mabubuhay sa pamamagitan ng kaniyang pananampalataya. Habakkuk 2:4.

Ang mensahe sa dalawang tapyas na iyon ay ang mga dating landas ni Jeremias. Ngunit nang hinipan ng bantay ni Jeremias ang pakakak, tumangging makinig ang uri ng mga mapaghimsik, na ang kanilang mga kaluluwa'y nagmataas. Sila rin ang gayunding uri sa naunang talata, na tumangging lumakad sa mga dating landas upang masumpungan ang kapahingahan at kapanariwaan.

Ganito ang sabi ng Panginoon: Tumayo kayo sa mga daan, at masdan ninyo, at magtanong kayo tungkol sa mga dating landas, kung saan naroroon ang mabuting daan; at lumakad kayo roon, at makasusumpung kayo ng kapahingahan para sa inyong mga kaluluwa. Ngunit sinabi nila, Hindi kami lalakad roon. Itinalaga ko rin sa inyo ang mga bantay, na nagsasabi, Makinig kayo sa tunog ng pakakak. Ngunit sinabi nila, Hindi kami makikinig. Jeremias 6:16, 17.

Ang mga bantay na itinalaga sa bayan ng Diyos noong 9/11 ay sina Moises, Ellen White, Jones, at Waggoner, na kinakatawan ng utal-utal na mga labi ni Moises, na kinakatawan naman ng kanyang takot na magsalita sa wikang Ehipsiyo, isang wikang hindi niya nagamit sa loob ng apatnapung taon. Kung ihahambing sa lahat ng mga Hebreo at sa halo-halong karamihan na tumawid sa Dagat na Pula kasama ni Moises, si Moises ang may banyagang aksento. Ang kanyang aksento ay ang aksentong Nazareno. Si Pedro man ay nakilala rin dahil sa kanyang aksento.

At pagkaraan ng kaunting panahon ay lumapit sa kaniya ang mga nakatayo roon, at sinabi kay Pedro, Tunay na ikaw man ay isa sa kanila; sapagkat ang iyong pananalita ay nagpapakilala sa iyo. Mateo 26:73.

Sa pagtatalo hinggil sa kasaysayan ni Pedro, nagsinungaling siya nang makaitlo, at nakilala sa pagtatalo dahil sa kanyang punto sa pananalita, o sa kanyang pautal-utal na dila. Isang uri sa pagtatalo ang nagtanong sa Diyos, "Ano ang aking sasabihin sa pagtatalo." "Nakikita" nila ang mga daang sinauna at "nakikinig" sila sa tunog ng trumpeta. Nakakakita at nakaririnig sila, at kapag sa wakas ay "nakikipagtalo" sila, sila'y nagtatagumpay. Ang mensahe upang magtagumpay sa mga huling araw ay inilalarawan bilang mensaheng Laodiceano. Hindi tulad ng Iglesia sa Laodicea, ang Iglesia sa Filadelfia ay walang kahalutanan.

Ang magtatagumpay ay gagawin kong haligi sa templo ng aking Diyos, at hindi na siya lalabas pa; at isusulat ko sa kaniya ang pangalan ng aking Diyos, at ang pangalan ng lungsod ng aking Diyos, na siyang bagong Jerusalem, na bumababa mula sa langit buhat sa aking Diyos; at isusulat ko sa kaniya ang aking bagong pangalan. Ang may pandinig ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia. Apocalipsis 3:12, 13.

Bagaman walang pagkondena, ang pangako sa Filadelfia ay para lamang sa mga ‘magtatagumpay.’ Ang iglesya ng Filadelfia ay itinatapat sa iglesya ng Laodicea, at ito’y napag-iiba sa pagitan ng isang uri na kailangang magtagumpay at ng isang uri na nagtagumpay na. Ang iglesya ng Filadelfia ay itinatapat sa iglesya ng Laodicea, at ang iglesya ng Laodicea ang mga mangmang na dalaga sa Mateo 25.

Ang kalagayan ng Iglesia na kinakatawan ng mga hangal na dalaga ay tinutukoy din bilang kalagayang Laodiceano. Review and Herald, Agosto 19, 1890.

Noong 9/11, nang bumaba ang anghel sa pagbagsak ng Twin Towers, sinimulan nina Jones at Waggoner ang paglalahad ng mensaheng Laodiceano, at nagsimula ang pagtatalo tungkol sa huling ulan. Ang mensaheng pang-trompeta ni Jeremias ay ang ikapitong trompeta, na siyang ikatlong kasawian, na siyang Islam ayon sa pagkakakilanlan nito sa mga dating landas na kinakatawan ng mga katotohanan, LAHAT ng mga katotohanan, na nakalarawan sa mga tapyas ni Habakuk noong 1843 at 1850. Ang mensaheng Laodiceano ang tanging pag-asa ng kaligtasan, at ang salitang kaligtasan ay nangangahulugang pagpapagaling. Kung ilarawan man ni Cristo ang Kanyang sarili bilang kumakatok sa pintuan ng puso ng isang Laodiceano, o nangangako sa Laodiceano na kung siya’y makikipagpayapaan sa Kanya, Siya’y makikipagpayapaan sa kanya, tanging ang mensahe ng pagpapagaling ang iniaalok sa isang Adbentista ng Ikapitong Araw na Laodiceano.

Ang Ikaapat na Mesiyanikong Palatandaan ay ang Laodiceanong mensahe ng 9/11.

Upang matupad ang sinabi sa pamamagitan ni Propeta Isaias, na nagsasabi: Siya mismo ang umako ng ating mga kahinaan at pinasan ang ating mga karamdaman. Mateo 8:17.

Prediksiyon

Tunay na pinasan niya ang ating mga kapighatian, at dinala niya ang ating mga dalamhati; gayunma’y itinuring natin siyang sinaktan, hinampas ng Diyos, at pinahirapan. Isaias 53:4.

At sa anghel ng iglesia ng mga taga-Laodicea ay isulat: Ito ang sinasabi ng Amen, ang tapat at tunay na saksi, ang pasimula ng paglalang ng Diyos: Nalalaman ko ang iyong mga gawa, na hindi ka malamig ni mainit. Ibig ko sana na ikaw ay malamig o mainit. Kaya nga, sapagkat ikaw ay maligamgam at hindi malamig ni mainit, isusuka kita mula sa aking bibig.

Sapagkat sinasabi mo, Ako’y mayaman, at dumami ang aking mga ari-arian, at hindi ako nangangailangan ng anuman; at hindi mo nalalaman na ikaw ay kahabag-habag, kaawa-awa, dukha, bulag, at hubad:

Ipinapayo ko sa iyo na bumili ka sa akin ng gintong dinalisay sa apoy, upang ikaw ay maging mayaman; at mapuputing kasuotan, upang ikaw ay mabihisan, at upang huwag mahayag ang kahihiyan ng iyong kahubaran; at pahiran mo ng pamahid sa mata ang iyong mga mata, upang ikaw ay makakita.

Ang lahat ng aking iniibig ay aking sinasaway at dinidisciplina; kaya nga, magpakasigasig ka at magsisi. Narito, nakatayo ako sa pintuan at kumakatok; kung may sinumang makarinig ng

aking tinig at magbukas ng pinto, papasok ako sa kaniya at makikipag-hapunan ako kasama niya, at siya nama'y kasama ko. Ang magtagumpay ay ipagkakaloob kong umupong kasama ko sa aking trono, gaya rin ng ako'y nagtagumpay at nakaluklok kasama ng aking Ama sa kaniyang trono. Ang may tainga ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia. Pahayag 3:14-22.

Ang payo na bumili ng ginto at puting kasuotan at pahiran ang mga mata ay ang itinakdang lunas para sa isang kalagayang humahantong sa walang hanggang kamatayan, hindi lamang sa kamatayan. Anumang mga suliraning maaaring malunasan ng ginto, kasuotan, at pagpapahid ay madaling maitugma sa pag-ako ni Cristo ng ating mga kahinaan. Si Juan ay nabilanggo sa Patmos dahil sa Salita ng Diyos at sa patotoo ni Jesus, na siyang Espiritu ng Propesiya. Ang Espiritu ng Propesiya ang lunas para sa Laodicea, at ang mga katangiang nakapagpapagaling ng Espiritu ng Propesiya ay isinagisag ng pag-ako ni Cristo ng ating mga kahinaan at ng Kanyang pagpasan ng ating mga dalamhati.

Ang tanging paraan upang akuin ni Cristo ang ating mga kahinaan ay ang pagbukas natin ng pintuan ng ating puso at ang pagpapahintulot sa pagsasanib ng Kanyang Pagka-Diyos sa ating pagkatao. Inaako Niya ang ating mga kahinaan kapag Siya'y pumapasok sa ating buhay sa pamamagitan ng presensiya ng Espiritu Santo. Binubuksan natin ang pinto sa pamamagitan ng pagsasakatuparan ng lunas. Ang lunas na nagbubukas sa puso ay ginto, puting kasuotan, at pamahid sa mata. Ang pamahid sa mata ay ang kaliwanagan ng Salita ng Diyos na tanging isinasakatuparan ng Espiritu Santo. Ang Bibliya ay ilawan sa ating mga paa, at ang liwanag na tumatanglaw sa landas ay ang liwanag ng Sigaw sa Hatinggabi.

Ang iyong salita ay ilawan sa aking mga paa, at liwanag sa aking landas. Mga Awit 119:105.

Kapag ang isang Laodiceano ay pinayuhan na pahiran ang kaniyang mga mata, dapat niya itong gawin sa pamamagitan ng Salita ng Diyos, na isang ilawan; subalit, gaya ng inilarawan sa talinghaga ng sampung dalaga, walang pakinabang ang ilawan kung walang langis. Ang mga Laodiceano ay may kani-kaniyang Bibliya, bagaman kadalasan ay hindi ang saling King James, ngunit hindi nila taglay ang langis ng Espiritu Santo. Ang pagpapahid sa mga mata ng mga Laodiceano ay nagaganap sa pamamagitan ng isang mensaheng may taglay na presensiya ng Espiritu Santo.

Ang gintong pinayuhang bilhin ng isang Laodiceano ay hindi basta pananampalataya, kundi pananampalatayang gumagawa sa pamamagitan ng pag-ibig at nagpapadalisyay sa kaluluwa. Gaya rin ng pamahid sa mata, ang ginto ay mayroon ding huwad na Laodiceanong pagpapahayag. Ang isang Laodiceano, gaya ng buong Kristiyanidad, ay nagpapahayag na siya'y may "pananampalataya." Ang gayong uri ng pananampalataya ay payak na paniniwalang pantao, at isang huwad na anyo ng pananampalatayang kinakatawan bilang ginto, sapagkat ang pananampalatayang iyon ang nagpapadalisyay sa kaluluwa. Ito ay isang pananampalatayang nagpapabanal, at ang mga nagtataglay ng tunay na pinabanal na pananampalataya ay mga banal, sapagkat ang "pinabanal" ay nangangahulugang ginawang banal. Wala sa mga Laodiceano ang gayong pananampalataya, sapagkat kung taglay nila iyon, si Cristo ay hindi sana nasa labas,

naghahangad na makapasok.

Walang gitnang landas patungo sa muling ibinalik na Paraiso. Ang mensaheng ibinigay sa tao para sa mga huling araw na ito ay ito: huwag makipagsanib sa mga kathaing pantao. Hindi tayo dapat sumandig sa mga patakaran ng mga makamundong abogado. Dapat tayong maging mga mapagpakumbabang taong mapanalanginin, at huwag kumilos na gaya ng mga binubulag ng mga kasangkapan ni Satanas.

Marami ang may pananampalataya, ngunit hindi ang pananampalatayang gumagawa sa pamamagitan ng pag-ibig at nagpapadalisyay ng kaluluwa. Ang pananampalatayang nagliligtas ay hindi lamang payak na pag-ayon sa katotohanan. ‘Sumasampalataya rin ang mga demonyo, at nanginginig.’ Ang inspirasyon ng Espiritu ng Diyos ay nagbibigay sa mga tao ng pananampalatayang isang nagtutulak na kapangyarihang humuhubog ng pagkatao, at umaakay sa kanila tungo sa isang antas na higit kaysa sa pawang pormal na mga kilos. Ang mga salita, ang mga gawa, at ang diwa ay dapat magpatotoo sa katotohanang tayo ay mga tagasunod ni Cristo.

“Ang pinakadakilang liwanag at pagpapalang ipinagkaloob ng Diyos ay hindi isang kasiguruhan laban sa pagsalangsang at pagtalikod sa pananampalataya sa mga huling araw na ito. Silang itinaas ng Diyos sa matataas na posisyon ng pagtitiwala ay maaaring tumalikod mula sa liwanag ng langit tungo sa karunungan makatao. Ang kanilang liwanag ay magiging kadiliman, ang kanilang mga kakayahang ipinagkatiwala ng Diyos ay magiging patibong, ang kanilang pagkatao ay magiging kasuklam-suklam sa Diyos. Hindi maaaring tuyain ang Diyos. Ang pagtalikod sa Kanya ay noon pa man at magpakailanman ay sinusundan ng tiyak nitong mga kahihinatnan. Ang paggawa ng mga gawaing hindi kalugod-lugod sa Diyos, malibang ito’y ganap na pinagsisihan at tinalikdan—sa halip na hangaring bigyang-katwiran ang mga iyon—ay aakay sa gumagawa ng masama, hakbang-hakbang, sa paglilinlang, hanggang sa maraming kasalanan ang magawa nang walang kaparusahan. Ang lahat ng nagnanais magtaglay ng pagkatao na magbibigay-kakayahan sa kanila na maging mga kamanggawa ng Diyos at tumanggap ng papuri ng Diyos, ay dapat ihiwalay ang kanilang sarili mula sa mga kaaway ng Diyos, at panatilihin ang katotohanang ibinigay ni Cristo kay Juan upang ibigay sa sanlibutan.” Manuscript Releases, tomo 18, 30–36.

Ang "puting kasuotan" ay ang katuwiran ni Kristo.

Magalak tayo at magsaya, at ibigay natin sa kaniya ang karangalan; sapagkat dumating na ang kasalan ng Kordero, at ang kaniyang asawa ay nakapaghanda na. At ipinagkaloob sa kaniya na siya’y damtan ng pinong lino, malinis at maputi; sapagkat ang pinong lino ay ang katuwiran ng mga banal. At sinabi niya sa akin, Isulat mo: Mapapalad ang mga tinawag sa hapunang pangkasalan ng Kordero. At sinabi niya sa akin, Ito ang mga tunay na salita ng Diyos. Pahayag 19:7-9.

Inihanda ng asawa ang kaniyang sarili sa pamamagitan ng paglalapat ng tatluhang lunas na inihandog sa Laodicea, at sa paggawa nito ay nagbago siya at naging isang nobyang Filadelfia. Ang mga talata ay tahasang tumutukoy sa Adbentismo, na kinakatawan sa talinghaga ng sampung dalaga. Ang mga dalaga ang yaong naghihintay na pumaroon sa kasalan na doo’y sila’y tinawag.

Inihanda ng nobya ang kaniyang sarili, sapagkat ito’y ipinagkaloob sa Zacarias kabanata tatlo, tungkol kay Josue at sa anghel. Doon inalis ang kaniyang maruming kasuotang Laodiceano at pinalitan ng puting lino na kasuotang pangkasal. Ang lunas ay taglay ang ikalawang saksi sa mismong pangalang Ellen Gould White. Ang Ellen ay nangangahulugang isang maliwanag at maningning na ilaw, at kumakatawan sa pamahid sa mata. Ang Gould ay ang lumang salitang Ingles para sa ginto, at nangangahulugang ginto. Ang White ay kumakatawan sa katuwiran, at ang pangalang ito ay hindi pa ibinigay sa kaniya hanggang 1846, nang siya’y nagpakasal kay James. Noon ay nagbago ang kaniyang pangalan at naging White. Ang pagbabago ng pangalan at ang pag-aasawa ay kapwa mga sagisag ng isang ugnayang tipan. Bago ang kasal, Harmon ang kaniyang pangalan, na ang ibig sabihin ay isang kawal ng kapayapaan, gaya nga niya noon. Si Ellen White ang mensaheng Laodiceano, at ang pagtangga sa kaniya ay pagtangga sa kaligtasan!

Ipagpapatuloy natin sa susunod na artikulo ang pagsusuri sa labindalawang mesyanikong propesiya sa aklat ni Mateo.

Sinipi ang Pahayag 3:14–18.

O, kay tindi ng paglalarawan! Kay rami ang nasa kakila-kilabot na kalagayang ito. Taimtim kong isinasamo sa bawat ministro na masikap na pag-aralan ang ikatlong kabanata ng Pahayag, sapagkat dito inilalarawan ang kalagayan ng mga bagay na umiiral sa mga huling araw. Pag-aralan ninyo nang masusi ang bawat talata sa kabanatang ito, sapagkat sa pamamagitan ng mga salitang ito ay si Jesus ang nangungusap sa inyo.

“Kung mayroon mang isang bayan na kinakatawan ng mensaheng Laodicea, iyon ay ang bayang nagkaroon ng dakilang liwanag, ang kapahayagan ng Kasulatan, na tinanggap ng mga Adventista ng Ikapitong Araw.” Manuscript Releases, tomo 18, 193.

Ang tunay na bayan ng Diyos na tumutupad sa mga utos ay nagpapakita sa sanlibutan ng isang pagkataong may walang dungis na integridad, na sumasaksi sa pamamagitan ng sarili nilang pamumuhay na ang kautusan ng Panginoon ay sakdal, na bumabago sa kaluluwa. Sa gayon, ang Panginoong Jesus, ang Anak ng Diyos, sa pamamagitan ng Kanyang pagsunod sa kautusan ng Diyos, ay pinadakila at pinarangalan ang kautusang iyon. Tiyak na hahatulan ng Diyos ang bawat kasapi ng bawat iglesia na umaangking Seventh-day Adventist, na hindi Siya pinaglilingkuran, kundi, sa pamamagitan ng kapalaluan, pagkamakasarili, at pagkamakamundo, ay nagpapakitang ang katotohanang makalangit ang pinagmulan ay hindi nakapagdulot ng repormasyon sa kanyang pagkatao.

Basahin nang maingat ang Apocalipsis 3:15–18. Ang tinig ni Jesucristo ay naririnig. “Yaong lahat na iniibig Ko ay Aking sinasaway at pinarurusahan; kaya’t maging masigasig [hindi kalahating-puso], at magsisi. Narito, Ako [inyong Tagapagligtas] ay nakatayo sa pintuan at kumakatok: kung marinig ninuman ang Aking tinig, at buksan ang pintuan, papasok Ako sa kanya, at makikipaghapunan sa kanya, at siya’y makikipaghapunan kasama Ko. Ang magtagumpay ay Aking pagkakalooban na umupong kasama Ko sa Aking luklukan, gaya rin ng Ako’y nagtagumpay at umupo kasama ng Aking Ama sa Kanyang luklukan” [Apocalipsis 3:19–21].

Pakikinggan kaya ng mga iglesia ang mensahe sa Laodicea? Magsisisi kaya sila, o magpapatuloy sa kasalanan, bagaman ang pinakaseryosong mensahe ng katotohanan—ang mensahe ng ikatlong anghel—ay ipinahahayag sa sanlibutan? Ito ang huling mensahe ng awa, ang huling babala sa bumagsak na sanlibutan. Kung ang Iglesia ng Diyos ay maging maligamgam, hindi na ito kalulugdan ng Diyos higit kaysa sa mga iglesiang inilarawan na bumagsak at naging tahanan ng mga demonyo, kanlungan ng bawat espiritung karumaldumal, at kulungan ng bawat ibong marumi at kasuklam-suklam. Yaong mga nagkaroon ng pagkakataong marinig at tanggapin ang katotohanan, at nakiisa sa Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw, na tinatawag ang kanilang sarili na bayang tumutupad sa mga utos ng Diyos, ngunit wala namang higit na kasiglahan at pagkatalaga sa Diyos kaysa sa mga iglesiang sa pangalan lamang, ay tatanggap ng mga salot ng Diyos, gaya rin naman ng mga iglesiang sumasalungat sa kautusan ng Diyos. Tanging yaong mga pinabanal sa pamamagitan ng katotohanan ang bubuo sa maharlikang sambahayan sa mga tahananang makalangit na pinuntahan ni Cristo upang ihanda para sa mga umiibig sa Kanya at tumutupad sa Kanyang mga utos.

‘Ang nagsasabing, “Kilala ko Siya,” at hindi tumutupad sa Kanyang mga utos, ay sinungaling, at ang katotohanan ay wala sa kanya’ [1 John 2:4]. Saklaw nito ang lahat ng nag-aangking may pagkakilala sa Diyos, at tumutupad sa Kanyang mga utos, ngunit hindi ipinakikita ito sa pamamagitan ng mabubuting gawa. Tatanggap sila ayon sa kanilang mga gawa. ‘Ang sinumang nananatili sa Kanya ay hindi nagkakasala: ang sinumang nagkakasala ay hindi nakakita sa Kanya, ni nakakilala sa Kanya’ [1 John 3:6]. Ito ay ipinatuon sa lahat ng mga kasapi ng iglesia, kabilang ang mga kasapi ng mga iglesia ng mga Adventista ng Ikapitong Araw. ‘Munting mga anak, huwag kayong dayain ninuman: ang gumagawa ng katuwiran ay matuwid, gaya ng Siya’y matuwid. Ang gumagawa ng kasalanan ay sa diyablo; sapagkat ang diyablo ay nagkakasala buhat pa sa pasimula. Dahil dito nahayag ang Anak ng Diyos, upang puksain Niya ang mga gawa ng diyablo. Ang sinumang ipinanganak ng Diyos ay hindi nagkakasala; sapagkat ang Kanyang binhi ay nananatili sa kanya: at hindi siya makagagawa ng kasalanan, sapagkat siya ay ipinanganak ng Diyos. Sa ganito nahahayag ang mga anak ng Diyos, at ang mga anak ng diyablo: ang sinumang hindi gumagawa ng katuwiran ay hindi sa Diyos, ni ang hindi umiibig sa kanyang kapatid’ [1 John 3:7-10].

Lahat ng nagsasabing sila ay mga Adventistang nangingilin ng Sabbath, ngunit nagpapatuloy pa rin sa kasalanan, ay mga sinungaling sa paningin ng Diyos. Ang kanilang makasalanang pamumuhay ay kumakalaban sa gawain ng Diyos. Inaakay nila ang iba sa kasalanan. Ang salita mula sa Diyos ay dumarating sa bawat kasapi ng ating mga iglesia, ‘At gumawa kayo ng mga landasing tuwid para sa inyong mga paa, upang ang pilay ay huwag malihis sa daan; kundi bagkus ito’y gumaling. Pagsikapan ninyong magkaroon ng kapayapaan sa lahat ng mga tao, at ng kabanalan, na kung wala nito ay walang sinumang makakakita sa Panginoon: magbantay kayong masikap, baka may sinumang magkulang sa biyaya ng Diyos; baka may ugat ng kapaitan na sumisibol at bumabagabag sa inyo, at sa gayo’y marami ang madungisan; baka may sinumang mapakiapid, o lapastangang tao, tulad ni Esau, na dahil sa isang kapisang pagkain ay ipinagbili ang kaniyang pagkapanganay. Sapagkat nalalaman ninyo na pagkatapos, nang ibig na niyang manahin ang pagpapala, siya’y itinakwil; sapagkat hindi siya nakasumpong ng lugar ng pagsisisi, bagaman ito’y hinanap niya nang masikap na may mga

luha' [Hebreo 12:13-17].

Ito ay naaangkop sa marami na nag-aangking sumasampalataya sa katotohanan. Sa halip na isuko ang kanilang mahahalay na gawi, nagsasapalaran silang magpatuloy sa maling landas ng edukasyon sa ilalim ng mapanlinlang na sofisma ni Satanas. Hindi na nakikilala ang kasalanan bilang kasalanan. Ang mismong kanilang mga budhi ay nadungisan, ang kanilang mga puso ay natiwali, at maging ang kanilang mga pag-iisip ay patuloy na tiwali. Ginagamit sila ni Satanas bilang mga umpan upang akitin ang mga kaluluwa tungo sa maruruming gawi na dumudungis sa buong pagkatao. 'Ang sinumang humamak sa kautusan ni Moises [na siyang kautusan ng Diyos] ay namatay na walang awa sa patotoo ng dalawa o tatlong saksi: Gaano pa kaya kahigpit na kaparusahan, inaakala ninyo, ang marapat sa kanya na niyurakan ang Anak ng Diyos, at itinuring ang dugo ng tipan, na sa pamamagitan nito siya'y pinabanal, na isang bagay na hindi banal, at hinamak ang Espiritu ng biyaya? Sapagkat alam natin ang nagsabi, Akin ang paghihiganti; ako ang gaganti, sabi ng Panginoon. At muli, Hahatulan ng Panginoon ang Kanyang bayan. Kakilakilabot ang mahulog sa mga kamay ng Diyos na buhay' [Hebreo 10:28-31]. Manuscript Releases, tomo 19, 175-177.